

zyka minority jiné. Jestliže se tudíž st-l jako příslušník jazykové menšiny maďarské obrátil na presidium vrch. soudu v Bratislavě, resp. na min. sprav. podáními, sepsanými jazykem německým, tedy jazykem minority, jejímž příslušníkem není, nemůže se vůbec dovolávat ochrany podle čl. 4 odst. 1 a 2 jaz. nař., které — jak řečeno — na případ tohoto druhu nedopadají, a jsou proto veškeré námitky stížnosti na těchto ustanoveních založené bezdůvodné. Ježto pak není normy, jež by úřadu ukládala povinnost, vrátiti příslušníku určité jazykové menšiny po stránce jazykové nezpůsobilá podání, učiněná v jazyku menšiny jiné, nelze shledati nezákonným, jestliže žal. úřad nař. rozhodnutím v cestě instanční potvrdil odmítnutí takových podání st-lových.

Č. 10.809.

Živnostenské právo: * § 15 čís. 4 živn. řádu nevyžaduje, aby dopravní prostředek byl pro obecnstvo na veřejném místě pohotově na pevném stanovišti.

(Nález ze dne 27. října 1933 č. 17.740.)

V ě c: Rajmund Š. v L. proti zemskému úřadu v Brně o přestupek živnostenského řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Trestním nálezem okr. úřadu v Brně z 18. listopadu 1930 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. ř., jehož se dopustil tím, že neoprávněně provozoval živnost těch, kdož mají na veřejných místech pohotově prostředky pro dopravu osob k potřebě jednoho každého (autobus). Odsouzen byl podle ustanovení § 132 lit. a) živn. ř. k pokutě 400 Kč, po př. do vězení na 40 dnů.

Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, ježto skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána. K odůvodnění bylo uvedeno toto: »Z výpovědí svědků — — — —, jakož i z Vašeho ospravedlnění a odvolání vychází na jevo, že jezdíte se svým autobusem po ulicích L. a B. a přibíráte tam cestující, kteří Vás dříve neobjednali, t. j. tedy že máte na veřejných místech prostředek na dopravu osob k potřebě jednoho každého pohotově. Poněvadž tak činíte za úplatu a po delší již dobu, provozujete živnost těch, kteří na veřejných místech prostředky na dopravu osob mají pohotově k potřebě jednoho každého, k čemuž však nestačí živn. list znějící na autopovoznictví, nýbrž jest k tomu zapotřebí koncese podle § 15 bodu 4 živn. řádu. Vaše tvrzení, že živnost podle § 15 bodu 4 živn. řádu vyžaduje, aby živnostník měl veřejné stanoviště, na kterém čeká, až zákazník k němu přistoupí a o jízdu požádá, kterýžto požadavek u Vás splněn není, neboť nečekáte Vy na určitém místě, nýbrž čeká zákazník na Vás, nemá opory v zákoně, neboť § 15 bod 4 živn. řádu nestanoví způsob, jak má býti dopravní prostředek na veřejných místech pohotově k dopravě jednoho každého.«

Stížnost na toto rozhodnutí podanou, jež nepopírajíc skutkové podstaty, z níž žal. úřad vycházel, v podstatě namítá, že chybí podstatný znak živnosti provozované podle § 15 bodu 4 živn. ř., neshledal nss důvodnou.

Podle tohoto zákonného ustanovení je prohlášena za koncesovanou živnost těch, kdož mají na veřejných místech pohotově prostředky pro dopravu osob k potřebě jednoho každého. Co dlužno rozuměti takovou dopravou, zákon zevrubněji nevymezuje, a dlužno proto pojem této živnosti vykládati podle přirozeného označení jejího. Z tohoto označení pak plyne, že musí jíti o dopravu osob a že podnikatel má na veřejných místech pohotově dopravní prostředek k potřebě jednoho každého. Veřejným místem po rozumu § 15 bodu 4 jest každému volně přístupné místo, sloužící veřejné dopravě a chůzi, jako silnice, náměstí a ulice a pod. Dopravní prostředek jest pohotově k potřebě jednoho každého nejen tenkrát, má-li podnikatel na veřejném místě své stanoviště, nýbrž zajisté i tenkrát, když takového pevného stanoviště nemá, nýbrž když na př. sem tam pojíždí.

Skutková zjištění, z nichž žal. úřad vycházel, že totiž st-1, jezdě po ulici a silnici z L. do B. a nazpět, do svého autobusu přijímal osoby, které si ho předem k jízdě neobjednaly, stížnost nepopírá, tvrdí však, že tím ještě nevykonával st-1 živnost, o níž mluví § 15 č. 4 živn. ř., a to proto, že osobám služby nenabízel, nýbrž naopak že jeho dopravní prostředek slouží jen tomu, kdo si na st-le zavolá a jej zastaví. Z toho a ze skutečnosti, že jeho autobus nemá pevného stanoviště na veřejném místě, dovozuje stížnost, že nešlo o živnost podle § 15 č. 4 živn. ř. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Cit. zákonné ustanovení mluví o živnostech osob, které na veřejných místech dopravní prostředky pro potřebu kohokoli mají pohotově. Že st-1 na veřejném místě, t. j. na ulici a silnici do svého autobusu bral kohokoli, kdo se véztí chtěl, má úřad za zjištěno a st-1 to nepopřel. Že se to nedálo na určitém stanovišti na veřejném místě a že st-1 pohotovost tu sám neohlašoval, nýbrž byl tím, kdo chtěl jeti, zastaven, nemění nic na skutečnosti, že byl na veřejném místě pohotově kohokoli za úplatu ve svém autobusu svéztí. To je však podstatným znakem živnosti, jakou má na mysli § 15 č. 4, který nemluví o tom, že by vozidlo musilo státi na určitém stanovišti na veřejném místě. Jestliže tedy st-1 neměl koncese podle cit. zák. ustanovení, jíž je k provozování této živnosti potřeba, právem žal. úřad trestní nález prvé stolice potvrdil.

Č. 10.810.

Živnostenské právo (Slovensko): Je-li podkladem trestního řízení živn. otázka, jaký je rozsah živn. oprávnění živnostníkova, zakládá podstatnou vadu řízení, vysloví-li živn. úřad trest, dokud sporný rozsah živn. oprávnění nebyl předepsaným řízením rozřešen.

(Nález ze dne 27. října 1933 č. 17.741.)